

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. června 2015 samosoudcem Mgr. Petrem Sedlaříkem **t a k t o:**

Obžalovaný

M. S.

nar. [redacted] v Kladně, trvale bytem [redacted], [redacted]

je v i n e n, ž e

v přesněji nezjištěné době nejméně od ledna 2014 do srpna 2014 na různých místech v Kladně opakovaně pronásledoval svoji bývalou družku, poškozenou P. S., nar. [redacted], tím způsobem, že na i v řádu hodin čekal před místem jejího bydliště, čekal na parkovišti ve vozidle před jejím bydlištěm, bouchal na dveře jejího bytu ve druhém patře panelového domu v Kladně, ul. [redacted], dále ji opakovaně sledoval při volném pohybu na ulici, posílal jí denně i desítky SMS, neustále ji prozváněl mobilní telefon; dne 10. 2. 2014 v odpoledních hodinách zvonil u dveří bytu obývaného poškozenou, a když mu otevřel nezletilý M. S., vešel do předsíně, poté co byl poškozenou vyzván, aby okamžitě odešel, toto nerespektoval, uzamknul byt zevnitř a zamezil tím přibližně po dobu 10 minut volnému pohybu poškozené a nezletilého M. S., následně se s poškozenou přetahoval o její věci, které mu na jeho dožadování se nechtěla vydat, a až poté se poškozené podařilo byt opět odemknout a obžalovaný jej teprve opustil; dne 11. 2. 2014 v době kolem 07:30 hodin, když chtěla poškozená odvézt nezletilého syna M. do mateřské školky, čekal na ni na parkovišti před bydlištěm, kde si bez jejího souhlasu sedl k ní do vozidla na místo spolujezdce a nechtěl vystoupit, vozidlo opustil až poté, co poškozená jeho jednání telefonicky oznámila na policii, přičemž toto jednání obžalovaného u poškozené

vzbudilo obavy o ni samotnou i o jejích nezletilé syny M[redacted] a M[redacted], a z důvodu psychických potíží vzniklých v důsledku jednání obžalovaného opakovaně navštívila Intervenční centrum v Kladně; a současně v době od 14. 3. 2014 do 31. 8. 2014 obžalovaný takto jednal, přestože mu byla usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 24 Nc 8401/2014, o návrhu na nařízení předběžného opatření, které obžalovanému bylo doručeno do vlastních rukou následujícího dne, uložena povinnost, aby se po dobu jednoho měsíce zdržel setkávání s poškozenou a navazování kontaktů s ní a aby se zdržel jejího nežádoucího sledování jakýmkoliv způsobem, a toto předběžné opatření bylo při jednání, jehož se obžalovaný osobně účastnil, usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. 24 Nc 8451/2014, prodlouženo na dobu do 31. 8. 2014,

t e d y

jednak jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že vyhledával jeho osobní blízkost a sledoval jej, a vytrvale jej kontaktoval prostřednictvím prostředků elektronických komunikací a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých,

jednak neoprávněně setrval v obydlí jiného a při činu užil násilí,

jednak jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody,

jednak dopustil se závažného a opakovaného jednání, aby zmařil rozhodnutí o předběžném opatření soudu, kterým se ukládá povinnost zdržet se styků s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním,

č í m ž s p á c h a l

přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), c) tr. zákoníku, přečin porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku,

z a c o ž s e o d s u z u j e

dle § 178 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **11 (jedenácti) měsíců**.

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **33 (třiceti tří) měsíců**.

Dle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 48 odst. 4 písm. e) tr. zákoníku, se obžalovanému ukládá **omezení**, aby se zdržel jakékoli formy styku s pošk. P[redacted] S[redacted], nar[redacted], a osobami jí blízkými, a to jak ve formě osobního kontaktu i při náhodných setkáních, tak ve formě telekomunikačního provozu a jiných dálkových

komunikačních prostředků, nad rámec obstarávání legitimních a neodkladných záležitostí týkajících se nezl. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE], nar. [REDAKCE].

O d ů v o d n ě n í:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný sice vinu slovně popíral, v podstatě už z jeho výpovědi ale soud ve značném rozsahu mohl při utváření svých závěrů vyjít. Třebaže totiž obžalovaný uváděl, že poškozenou kontaktoval jedine kvůli tomu, že mu zadržovala peníze, které mu chodily na účet, jímž disponovala poškozená, resp. že ji kontaktoval kvůli domluvě ohledně společného syna, četnost, způsob a důvody kontaktování poškozené ze strany obžalovaného jednoznačně překračují meze zákona. Obžalovaný sám připustil, že když na poškozenou u dveří do bytu klepal, posílala jej i nevybíravými osloveními pryč. Z toho je více než jasné, že v bydlšti poškozené vítán nebyl, přesto zde, jak sám vypověděl, setrval na místě snažil a se na ni znovu doklepat i přes její slovní odmítnutí (už to, že si nechával klíče od vstupních dveří panelového domu poškozené, kde on sám již neměl své bydliště, a to ani přechodného charakteru, je signifikantní a svědčí o jeho úmyslech dostávat se k poškozené co nejbliže i bez jejího přičinění).

Obžalovaný také uvedl, že poškozená kromě toho, že mu přestala otevírat, mu také přestala brát telefony, odepisovat na zprávy, zablokovala jeho telefonní číslo. To je tedy pro osoby obvyklým způsobem přijímající a zpracovávající podněty zvenčí jasným signálem toho, že oslovovaná osoba si tyto způsoby komunikace nepřeje, čímž je třeba se řídit. Obžalovaný odhadl počet svých kontaktů prostřednictvím SMS na 5 až 10 denně, přičemž současně – v jiné zamýšlené souvislosti – předložil a v hlavním líčení aproboval výpis SMS, z něhož je zřejmé, že dokázal denně napsat poškozené až k 90 zprávám (ta hovořila i o větším množství kontaktů, ale posléze upřesnila, že v to čítá např. i prosté prozvonění), což nejenže je výrazný nepoměr znevěrohodňující výpověď obžalovaného, ale jde o tak masivní číslo, že lze jednoznačně uzavřít na obtěžující charakter kontaktů už jen co do textových zpráv.

Nadto obžalovaný sám vyvrátil své tvrzení o tom, proč vlastně vcházel s poškozenou v kontakt, když z obsahu předložených zpráv je patrné, že jí např. vyčítal to, komu psala (a že jemu ne), že/jaký vede život bez něj (vč. oslovení „kurva“ a přísahy, že cosi poškozené neprojde), vyhrožoval jí, že neodjede, dokud spolu nepodepíší nějaké dohody, že bude kontaktovat i rodiče poškozené, že každého, koho si poškozená přivede, bude o ní informovat, že nedovolí, aby poškozená zaplnila jeho místo kýmoli jiným, a mnoho dalších příkladů.

Po skutečné snaze o domluvu na režimu styků obžalovaného se svým synem není v této komunikaci ani památky, což platí i o nahrávkách telefonátů (nejen) s poškozenou, které obžalovaný také předložil v mylné představě, že tím podpoří svou výpověď, přičemž opak se ukázal pravdou. Obžalovaný nad rámec planého konstatování, že se chce domluvit, neučinil byť jediný konkrétní návrh, nenabídl nic, co by mohlo k jakékoli dohodě reálně vést a co by svědčilo o tom, že jde skutečně o jeho primární vůli. Naopak z charakteru a obsahu telefonátů je patrné, že převládajícím cílem je prosté kontaktování poškozené pod ledasjakými záminkami, bez skutečného obsahu. Už to, jak zhusta obžalovaný nahrával a pak

i předkládal nahrávky nejen s poškozenou, ale také svého volání na policii či dvou telefonátů s nic netušícími sociálními pracovníci, je zarážející, a to z výpovědi obžalovaného vyplynulo, že jde jen o výběr z telefonických kontaktů, které učinil.

Co se týče reakcí či i iniciativy poškozené, v SMS například obžalovaného výslovně žádá, ať svého jednání zanechá. Počet odpovědí či vlastních volání poškozené je oproti obžalovanému dramaticky nižší, byť je zřejmé, že někdy i ona jeho oslovila i v době soudního zákazu styku obžalovaného s poškozenou. Krom uvedeného obžalovaný poškozenou kontaktoval i na veřejných prostranstvích, a to i v době zákazu tohoto kontaktu na základě rozhodnutí soudu, která jsou citovaná ve výroku tohoto rozsudku, k čemuž obžalovaný uvedl, že poškozenou nikdy nekontaktoval, ale pokud se náhodně potkali, kontaktoval jen její syny a k ní se nepřiblížil méně než na metr. To si ale obžalovaný zjevně neuvědomil, že už tímto způsobem jednoznačně soudní rozhodnutí překročil a vzdáleností ne menší než jeden metr rozhodně neuspokojil podmínky vydaných usnesení o předběžném opatření, jelikož zamezit kontaktu při takto blízkém setkání jednoduše není možné. Navíc deklaroval-li obžalovaný „pouhou“ snahu o kontaktování dětí, pak už to samo o sobě vzhledem k jejich věku, zvláště společného syna poškozené a obžalovaného, bez současné přítomnosti poškozené není prakticky ani myslitelné.

Obžalovaný sám sebe popřel i v tom, že na jednu stranu až neúměrně (vzhledem ke svědeckým výpovědím) minimalizoval dobu, kterou měl trávit u bydliště poškozené, ale na druhou stranu – v jiné situaci, kdy mu nedošly všechny podstatné souvislosti – vypověděl i to, že měl v okolí bydliště poškozené spoustu známých, tedy se tam často pohyboval. Tím ovšem obžalovaný zpochybnil i svou snahu o prokázání, že se trestného jednání nemohl dopouštět tak, jak je mu kladeno za vinu. Obdobně se obžalovaný sám znevěrohodnil tím, když k dotazu soudu vypověděl, že ve svém vozidle před bydlištěm poškozené se nezdržoval, chodil sem jen dofouknout pneumatiky nebo si vyzvednout batoh apod., aby jen o chvíli později státnímu zástupci v rozporu s tím uvedl, že v autě jednou seděl 20 minut, když zde čekal, údajně na kamaráda.

Už z těchto údajů vztahujících se k výpovědi samotného obžalovaného a listinných a věcných důkazů jím předložených je zcela zřejmé, že obhajoba obžalovaného je účelová a realitě značně vzdálená. Chtěl-li obžalovaný docílit legálního styku se svým synem, za dané situace měl postupovat při absenci dohody soudní cestou. A pokud měl potíže s tím, že nedostává od poškozené veškeré peníze, které mu přicházely na účet z výplaty, pak pochopitelně měl upřednostnit to, aby peníze chodily na jeho vlastní účet. O relevanci obhajoby, že by pak děti vídal méně, jak obžalovaný také uvedl, nemůže být řeč, neboť v posuzované době už kontakty s chlapci odpovídající jeho představám ani nebyly. Namísto toho obžalovaný stále používal konto, které je oprávněna spravovat poškozená, a toho využíval k jejímu neustálému kontaktování.

Nad rámec těchto skutečností byl obžalovaný usvědčen i výpovědí poškozené (ve smyslu popisu skutku ve výroku rozsudku, vč. jejího uzamčení se synem v bytě a přetahování se s obžalovaným o kabelku), která nemusí být souladná s vnímáním obžalovaného, nicméně jde o výpověď snášející daleko přísnější měřítka, je činěna setrvale s údaji obdobného charakteru, které odpovídají nejen spoustě údajů zjištěných už od obžalovaného, ale předně i dalším svědeckým výpovědím.

Z nich na první místo soud řadí výpověď svědka B [REDACTED], policisty bydlícího v témže domě jako poškozená v posuzované době a současně osoby, která nemá tendenci tíhnout ani

k jedné straně zainteresovaných osob. Svědek jednoznačně usvědčil obžalovaného z nepravdy v popisu situace spočívající v jeho proniknutí do bytu poškozené dne 10. 2. 2014. Svědek B. [REDAKCE] totiž popsal, že před voláním poškozené o pomoc slyšel ze sousedního bytu (byl za dvěma dveřmi) po dobu cca 5 minut dohady mezi mužem a ženou, čímž je obhajoba obžalovaného, že poškozená začala schválně a bezdůvodně křičet, jen co vkročil do bytu, naprosto vyvrácena. Na obžalovaného pak byly dle svědka B. [REDAKCE] v okamžiku, kdy se šel na dění podívat, namáčknuty dveře, takže verze o vystrnadění obžalovaného, jak ji prezentovala poškozená, je také podporována. Tento svědek také potvrdil, že viděl obžalovaného, jak poškozenou i fyzicky nevybíravě kontaktuje na parkovišti u auta (tedy skutečně poškozenou, nikoli její děti, jak obžalovaný tvrdil), viděl i jindy, jak přímo poškozenou obžalovaný oslovuje. Potvrdil také, že v autě se obžalovaný zdržoval pravidelně, jeho opravám se věnoval ale spíš méně než více. Dále svědek B. [REDAKCE] potvrdil i to, že v domě byl schopen obžalovaný sedět třeba půl hodiny, a z toho co pět minut klepal na dveře, dokonce jej svědek viděl i s uchem nalepeným na dveře do bytu.

Výpovědi poškozené podporují i výpovědi dalších slyšených svědků-sousedů v domě, kde v posuzované době poškozená bydlela. A to výpověď svědka S. [REDAKCE], jenž je poněkud více angažován tím, že nyní s poškozenou sám žije, nicméně jeho popis událostí je přesně takový, jaký byl zjištěn i od následujících svědků a svědka B. [REDAKCE]. I svědek K. [REDAKCE] usvědčil obžalovaného, že se neustále zdržoval před domem i v domě poškozené, kde jej viděl i v pozdních nočních hodinách (za tříletým synem ve 23 hod. asi obžalovaný sotva šel), i v rozsahu dvou hodin zde stráveného času – mezitím poškozené klepal na dveře, takže ji jednoznačně obtěžoval (v kombinaci se zjištěním, že i v přítomnosti v bydlšti poškozené jí psal paralelně také SMS), neboť neotevření dveří po prvním zaklepání opodstatňuje odchod, nikoli vytrvalé další a další klepání na dveře. Ostatně přezdívkou „K. [REDAKCE]“ si u obyvatel domu, jak svědek K. [REDAKCE] vypověděl, obžalovaný nemohl vysloužit samoúčelně; naopak toto pejorativní označení jasně svědčí o tom, jak intenzivně obžalovaný i v očích svědků jednal. Obžalovaného v tomto směru poněkud paradoxně usvědčuje i svědkyně B. [REDAKCE], ač se její pohled na věc v mezidobí po skončení vztahu s bývalým partnerem, svědkem S. [REDAKCE], změnil. I ona totiž potvrdila pobyty obžalovaného v domě a jejich charakter, sama byla účastna konce konfliktu poškozené a obžalovaného v den, kdy obžalovaný do bytu poškozené vnikl, který na místě samém vyhodnotila v souladu s výpovědí poškozené. Uvedla také, že nyní už obžalovaného u domu nevidá, čímž objektivizovala souvislost toho, že se zde obžalovaný zdržoval toliko v souvislosti s tím, že zde bydlela i poškozená (důvod, aby se tu obžalovaný zdržoval, evidentně s odstěhováním poškozené odpadl).

V souladu s výpovědí poškozené je i výpověď svědkyně G. [REDAKCE], její matky. Ta měla jednak reprodukovat poznatky od poškozené, ale jisté informace vnímala i bezprostředně. Už to, že svědkyně G. [REDAKCE] často ve výpovědi uváděla, že určitou skutečnost neví či ji má jen zprostředkovaně, a to jí ještě poškozená mnoho věcí neříkala či se vyjadřovala neurčitě, svědčí o tom, že se ani svědkyně G. [REDAKCE] nesnažila usvědčovat obžalovaného nepřesvědčivě a za každou cenu; a ani o tom, že by si poškozená vytvářela „snadného svědka“, který by opakoval její verzi. Zato svědkyně G. [REDAKCE] potvrdila, a to přiléhavě k protokolu o ohledání jejího mobilního telefonu, že i ji poškozený obtěžoval SMS stejného typu, jaké docházely poškozené (bez ohledu na číslo, z něhož se tak stalo, příp. SMS bránu, když svědkyně potvrdila, že mimo zkoumané období jí nikdy takové zprávy nepřicházely). Vypovídala i o tom, že se vyskytly problémy s vnuky, tedy syny poškozené, ohledně bázlivosti ze setkání s obžalovaným, což také muselo mít svůj materiální důvod v běžném životě. Ač se tak mohlo dít v rámci toho, že převážně byly děti ve styku

s poškozenou, nelze rozhodně opomenout, že bouchání na dveře, kontaktování v parku či před panelovým domem na parkovišti, ale i na dalších místech byly chlapci pravidelně přítomni.

V řízení byl proveden i důkaz telefonickým hlášením poškozené na Městskou policii Kladno ohledně toho, že se jí obžalovaný dostal do automobilu a ona z něj má strach. Tuto situaci obžalovaný popsal tak, jako by se vlastně nic nestalo a on z místa ihned poklidně odešel. Opak je však patrný z uvedeného záznamu, na němž je obžalovaný slyšet, jak do telefonátu poškozené po celou dobu jeho trvání podrážděně zasahuje, což o jeho okamžitém klidném odchodu (a současně tím i o věrohodnosti jeho výpovědi v hlavním líčení) rozhodně nesvědčí. Pokud jde o záznamy telefonních hovorů obecně, ty ze strany obžalovaného evidentně probíhaly i v době zákazu kontaktování poškozené, jak byl prokazován usneseními zdejšího soudu a protokoly o jednání v příslušné občanskoprávní věci. Z těchto telefonátů lze dovodit krom jejich frekvence i to, že v jednom z nich (13. 3. 2014) obžalovaný akceptoval i to, že poškozené volal také z jiných telefonních čísel, a v dalším (14. 4. 2014) zase připustil to, že po minulém hovoru poškozené psal SMS – oboje tedy také v době zákazu kontaktování – takového obsahu, kterým „to“ obracel proti ní. Vztah obžalovaného k úřednímu zákazu kontaktování poškozené i jeho připravenost kontaktovat poškozenou různými prostředky za každé situace, je tedy evidentní a obhajobě obžalovaného nesvědčí.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalovaného byla prokázána bez jakýchkoli pochybností. Důkazní řetězec soud považuje za celistvý a nedoplňoval již dokazování, čímž by trestní řízení bez dostatečného důvodu toliko prodlužoval, přestože obhajoba své důkazní návrhy předkládala i nad rámec provedeného.

Svědék Š. [REDAKCE] byl jedním z těch, kteří mohli vypovídat k dění v domě obývaném poškozenou, nicméně k tomuto tématu již soud osobně slyšel řadu jiných svědků se shodnými výstupy z jejich výpovědí v těch opravdu podstatných parametrech rozhodných pro posouzení viny obžalovaného. Ani k otázce toho, zda bylo pro obžalovaného dosažitelné trávit tolik času v blízkosti bydliště poškozené, nebylo nutné dokazování rozšiřovat. Již dle svědeckých výpovědí to evidentně možné bylo a je zaznamenáníhodné, že někdy byl obžalovaný vidán v ranních hodinách, jindy ve večerních a nočních, což zcela odpovídá tomu, že měl práci rozvrženou na směny, důkaz čehož chtěl zajistit vyžádáním zprávy zaměstnavatele. Ani nikdo netvrdil, že byl obžalovaný vidán v blízkosti bydliště poškozené celé dny nepřetržitě od rána do večera, ale pokud už vidán byl (tedy zjevně mimo pracovní dobu), nešlo o letmou přítomnost. Obdobně ani výslech otce obžalovaného nemohl přivodit zvrát v důkazním řízení, když jistě i s ním obžalovaný trávil část svého času, ale sotva by mohl navrhovaný svědek spolehlivě potvrzovat, kolik přesně takového času bylo a že ve zbytku doby, kdy se zrovna s obžalovaným neviděli, neobtěžoval tento poškozenou (navíc telefonáty a SMS lze obtěžovat kohokoli i v čase tráveném s rodiči). Znovu také soud připomíná, že i obžalovaný připustil dosti z toho, z čeho jej usvědčovala poškozená, čítaje to, že sám i tvrdil, že se v blízkosti jejího domova nacházel (i proto, že zde měl spoustu kamarádů), tedy úměrně tomu se zde musel zdržovat bez ohledu na to, že se jeho verze s kamarády ukázala nevěrohodnou. Za potřebné soud neshledal ani zadávání znaleckých posudků, a to rozhodně ne ve vztahu k tomu, jak reaguje na hlavní líčení poškozená, která se ho v některých pasážích účastnila osobně. Každá poškozená osoba reaguje jinak, má jinou výdrž a jiné subjektivní potřeby, s čímž je soud pravidelně konfrontován a zodpovědně uzavírá, že nejde o absolutně výjimečnou situaci, kdy poškozená v obdobném postavení hodlá průběh hlavního líčení i přes osobu obžalovaného sledovat. A navíc pokud byla poškozená v jednacích síni přítomna, tak výhradně v doprovodu (probační úřednice či po jeho výslechu

svědka S [REDAKCE]), čímž je hrozící riziko, které jiné poškozené odrazuje, ještě více minimalizováno nad rámec toho, že hlavní líčení probíhalo ve veřejném a v chráněném prostoru.

Po právní stránce soud hodnotil jednání obžalovaného jako souběh trestných činů nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), c) tr. zákoníku, porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaný totiž přinejmenším po dobu více než půl roku poškozenou setrval kontaktoval na různých místech, vč. jejího bytu, osobně, jakož i i neustále kontaktoval abnormálním počtem telefonických hovorů a textových zpráv, a to i v době, kdy mu jakékoli obdobné kontakty byly úředně zapovězeny. V jednom z případů současně obžalovaný vstoupil do bytu poškozené, kdy lze dovozovat, že nikoli neoprávněně, pokud mu byly otevřeny dveře, byť nezletilým dítětem, nicméně rozhodně zde setrval bez oprávnění od okamžiku, kdy z úst poškozené zaznělo, aby byt opustil, a přítomné domácí osoby obžalovaný navíc i uzamkl na nikoli zanedbatelnou dobu cca 10 minut a užil násilí v podobě přetahování o kabelku poškozené (z povahy věci, o niž se přetahovali, je zřejmé, že uchvátit ji chtěl právě obžalovaný, ten tedy vyvíjel fyzickou snahu o její získání, poškozená tak svůj majetek bránila, nikoli naopak).

K otázce právní kvalifikace soud dodává, že na skutečnost, že dne 10. 2. 2014 se obžalovaný snažil naposledy uváděným jednáním zmocnit peněz z peněženky poškozené, uschovaných v její kabelce, poté, co se o tuto kabelku přetahovali, aby do ní mohl obžalovaný vniknout, soud s ohledem na dosavadní průběh řízení, přinejmenším při absenci sdělení obvinění pro majetkový trestný čin, který ve „zkráceném“ přípravném řízení ani během abnormálně velkého počtu vysvětlení podaných poškozenou nebyl vůbec zjištěn, nemohl nijak reagovat.

Při úvahách o druhu a výši trestu soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovanému, jenž porušil společenské zájmy na ochraně spořádaného občanského soužití oproštěného od obtěžujících zásahů do soukromí člověka, ochraně obydlí, ochraně svobody pohybu a ochraně nerušeného výkonu rozhodnutí soudu, přitěžuje pluralita hned čtyř spáchaných trestných činů a intenzita jejich páchání, zvláště byli-li trestnému jednání obžalovaného vystaveni i nezletilí synové poškozené. Na druhou stranu obžalovanému polehčuje, že se na něj hledí jako na osobu netrestanou, proto soud ještě obžalovanému uložil trest nespojený přímo s odnětím svobody, ale trest odnětí svobody podmíněně odložený na relativně delší dobu 33 měsíců (vzhledem k déledobosti jednání obžalovaného a jeho povahovým vlastnostem nezahrnujícím sebereflexi). Jedná se o trest ve výměře 11 měsíců, tedy v dolní polovině zákonné trestní sazby, již byl obžalovaný ohrožen, k čemuž je soud veden i tím, že dle výpovědi poškozené jednání obžalovaného opadlo a k žádným přímým kontaktům, byť byl zřídka vidán v blízkosti jejího nového bydliště, již v původní míře nedochází.

Současně však soud považuje za nezbytné, aby obžalovanému bylo uloženo omezení ve smyslu § 82 odst. 2 tr. zákoníku, § 48 odst. 4 písm. e) tr. zákoníku, aby se zdržel jakékoli formy styku s pošk. P [REDAKCE] S [REDAKCE] a osobami jí blízkými, a to ve formě osobního kontaktu i při náhodných setkáních, i ve formě telekomunikačního provozu a jiných dálkových komunikačních prostředků, nad rámec obstarávání legitimních a neodkladných záležitostí týkajících se společného syna. Obžalovaný je totiž osobou, která si naprosto nepřipouští jakékoli vnější vlivy, i v hlavním líčení se projevoval tak, že vůbec nedomýšlel

důsledky a význam svých činů a postojů (mj. proto sám sebe zhusta usvědčoval), je evidentně značně zarputilým a neodbytným – a tak uložené omezení má eliminovat případné opakování trestné činnosti s neblahými důsledky pro všechny zúčastněné, pokud by rizikový obžalovaný situaci opět nezvládl a kontaktováním poškozené by se mohl reálně dopustit dalšího konfliktu se zákonem. Toto opatření soud vztáhl i na osoby blízké poškozené, jelikož i rodiče poškozené obžalovaný nevhodně vystavoval obtěžujícímu jednání v nikoli zanedbatelné míře. Osobou blízkou obžalovanému je i jeho nezletilý syn, kontaktům s nímž soud vzhledem k zájmu na fungujících rodinných vztazích zamezit nechce, nicméně půjde ze strany obžalovaného pouze a jen o takové kontakty, které budou v souladu s rozhodnutími opatrovnického soudu, budou sledovat zájmy výlučně syna v oblasti jeho vztahu k otci (obžalovanému) a které obžalovaný nebude zneužívat k tomu, aby svou pozornost mohl obracet na poškozenou. Neoprostí-li se obžalovaný své tendence do života poškozené zasahovat nepřijatelným způsobem, jak tomu bylo v nyní posuzované trestní věci, poruší tím podmínky, za nichž byl ponechán na svobodě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Kladně dne 18. června 2015

Mgr. Petr Sedlařík, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jitka Urbanová